

קול האמונה

ערש"ק מקין - חנוכה תשס"ד

גליון ח'

ילקוט מאמרים לקיום התורה ואמונה

ני חלק ה' עמו יעקב חנל נחלתו

אבי באמרו: וכי בשביל זה נשפך דמנו במשך אלף ושמונה מאות שנים כדי להגיע למעלת עם בולגריא, והלא הכתוב אומר והביאך ד' אלקיך אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירישתה, והטיבך והרבך מאבותיך, וכתוב עוד כי ישוב ד' לשוב עליך לטוב כאשר שש על אבותיך, ובדברי הנביאים כתוב, והיו מלכים אומניך וכו' אפים ארץ ישתחוו לך ושמתי כדכוד וכו' וכהנה בכל הנביאים. כך נתבשרנו על ה"תשובה" במאמר הכתוב, ואתה תשוב ושמעת בקול ד' ועשית את כל מצותיו וכו' והנביא יחזקאל (פ' ל"ו) ביאר בהרחבה באמור ולקחי אתכם מן הגוים וקבצתי אתכם מכל הארצות והבאתי אתכם אל אדמתכם "וזרקתי אליכם מים טהורים" וטהרתם מכל טומאותיכם וכו' "ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם", "והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר ואת רוחי אתן בקרבכם ועשיתי את אשר בחקי תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם" וכו' וכו' עיי"ש כל הפרשה וכן נבואת ירמיה' (ל') ונבואת זכריה, ועוד האריך אז. (כל כתבי הח"ח, דף ע"ח).

דער חפץ חיים האט געוויינט און געזאגט, פאר דעם האבן מיר געווארט 1800 יאר אין גלות אז מיר זאלן דערגרייכן די מעלה פון בולגריא?

דער ענין פון די מדינה דאס איז די הכרזה פון די יונים, "כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלוקי ישראל", דער ענין פון יודן איז דאס זעלבע ווי אלע אומות ח"ו, א פאלק, שפראך, מדינה, מיליטער, און זיין א חלק אין די יונייטעד נעישענס, ככל הגוים בית ישראל, דאס איז די הפרת ברית בין ישראל לאביהם שבשמים, מרידה אין הבוחר בעמו ישראל באהבה!

מיר האפן און בעטן ביי השי"ת אזוי ווי אין די צייטן פון די חשמונאים האט השי"ת רחמנות געהאט אויף אונז, זאל היינט אויך נתעורר ווערן רחמי שמים אויף אונז – כאטש מיר האבן נישט דאס מסי"נ מלחמה צו האלטן ווי די חשמונאים – ער זאל אויסרוימען דאס ציונות און די מדינה פון די וועלט, יודן זאלן וויסן אז אונזער גרויסקייט איז אני לדודי ודודי לי.

עס איז ידוע דאס די יונים האבן גוזר געווען אויף חודש שבת מילה וואס די דריי ווייזן אויף די גרויסע מעלה פון יודן אז זיי זענען העכער פון די טבע (עי' דברי חיים לחנוכה), וואס אויף דעם האבן די יונים געצילט אפצורייסן דעם קשר עליון פון יודן מיט השי"ת, נישט דוקא אויף אלע תרי"ג מצוות, נאר אויף דעם שורש הקשר בין ישראל לאביהם שבשמים.

די יונים האבן גוזר געווען כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלוקי ישראל, עס עקזעסטירט נישט ח"ו קיין אלוקי ישראל, זיי האבן געוואלן יודן זאלן לייקענן אין דעם הויכן מעלה פון עם סגולה, אין דעם געטליכקייט פון יודן, אין דעם עצם בחירת ישראל מביין העמים, אין לכם חלק באלוקי ישראל, יודן זענען ח"ו נישט מיוחד מיט השי"ת, (עי' נר מצוה לרבינו מהר"ל מפראג).

השי"ת האט רחמנות געהאט אויף אונז, ברחמיך הרבים עמדת להם, אז אפאר חשמונאים האבן געקענט פארטרייבן די יונים, עס געשען די נס ביי די נרות וואס עס איז עדות שהשכינה שורה בישראל, השי"ת איז יא מיוחד מיט יודן, און דער נס איז געשען דוקא אין ביהמ"ק וואס דארט וואינט השי"ת צווישן אונז, עס איז נתגלה געווארן אז יש לנו חלק באלוקי ישראל, כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו.

אין די היינטיגע זמן איז אראפ געקומען אויף דער וועלט די גרויסע טומאה פון ציונות וואס צילט אויך נאר אויף דעם עצם סגולת ישראל, ציונות איז נישט קיין סתירה מיט האלטן תרי"ג מצוות בשלימות, נאר אויף אפרייסן דעם קשר בין ישראל לאביהם שבשמים, לייקענען אין דעם געטליכקייט פון יודן, די הימלידיגע מעלה פון אורייתא וקוב"ה וישראל חד.

ווען עס האט אנגעהויבן פארשפרייט צו ווערן די טומאה האבן זיי געשריבן אין די צייטונגען אז ענדליך וועלן שוין יודן קענען זיין גלייך מיט אלע פעלקער, מיט א מדינה א.ד.ג., האט דער הייליגער חפץ חיים געוויינט:

פעם קראו לפניו מהעתון המליץ מה שכתב אחד המשכילים, כי מקוים כי נהיה במשך הימים כמו בולגריא, שהרימה ראשה משפל מצבה תחת הטורקים והנה ממלכה בין הממלכות: ובכה

וגם עכשיו אילו היו מוותרים על מדינתם ועל ממשלתם היו מסירים בלי ספק חרון אף ה' מישראל,

(על הגאולה ועל התמורה עמוד פ"ה)

אמונת ישראל

א

אחינו בני ישראל - נשים נא לב קצת להענינים השייכים לציונות, המחשבות והדיבורים סביב ענין זה.

אין לחשוב שענינים אלה קלי הערך הם, כי באמת הם שייכים לעיקרי האמונה ולאויין דאורייתא

ויש לדעת שמחשבה ודיבור יש בהם חומר גדול, כי כל עניני אמונה מחשבה הם, וכתב הרמב"ם בפירושו המשניות סנהדרין בפ' חלק, דמי שאין לו אמונה יצא מכלל ישראל, משא"כ בשאר עבירות, וכיון שכן נחזיק מאד לשים לב להענינים השייכים לציונות.

וכתב במסילת ישרים פ"ב, ההולך בעולמו בלי התבוננות הוא כסומא ההולך על שפת הנהר אשר סכנתו ודאי עצומה, וכמו כן לענינינו, הענינים השייכים לציונות חמורים הם, ומפני שאין מבינים אותם ואין יודעים חומרם נכשלים בחמורות.

ענינים אלה נדמים לאנשים כדברים של מה בכך, איבוד זמן, וריקנות, אמנם זה בא מרוח המינות השולט בעיקבתא דמשיחא, המשים הרים למישור.

צועקים להאנשים "כפירה" "לאויין דאורייתא" ואין אזניהם קשובות, נאבד החרדה, אין הדברים נשמעים כהוגן, יסודות פשוטים מ"ג עיקרים, פרשיות שלימות בתורה, דברים מפורשים ופשוטים, מאמרי חז"ל פשוטים ומפורשים, אין להם השימת לב הראוי, כמו שכתב מסילת ישרים בהקדמתו שהדברים הגדולים והעיקרים ביותר, אם לא ישים להם לב, יעבור עליהם ולא יכירם ולא ירגיש בהם.

ב

אבל מפני שאין שימת לב הראוי מצד העולם, ורבים מאד שאין שמים לב, לא נתקטן מפני כך ערך חומר הדברים.

יש ענינים שבני אדם מזלזלין בהם, ובאמת הם חמורים, ובעת תת דין וחשבון לפני בורא עולם בבית דין של מעלה יתבעו אותם בחומר רב.

עניני אמונה ולהבדיל כפירה, נשארים בחומרתן, חומר דברי התורה ומאמרי חז"ל נשארים בחומרתם.

כל יהודי שעמדו רגלי אבותיו בהר סיני מחוייב שמחשבותיו, הרגשותיו, ודיבוריו יהיו עפ"י אמונה ותורה באמת, ואי אפשר לעקמם לפי הרוח העולה על לב כל אחד, אסור להיות נשפע מן הזלזול והבלבול השולט.

ג

ראשית עלינו לדעת מה זאת "ציונות" "ציונות" הוא מחשבת התקומה מן הגלות, שלא להיות יותר תחת רגלי הגויים, בין בא"י בין בחו"ל.

במחשבה זו לבד יש בה הרבה עניני כפירה, ונפרש בקיצור גדול בס"ד.

השי"ת גזר עלינו גזירת הגלות, כדי לכפר חטאתינו, כי בעוונותינו בנינו מחיצה של ברזל בינינו לאבינו שבשמים, ונתרחקנו ממנו, אמנם אנחנו עם ה' בניו של מקום, לעולם לא יעזבנו, ככתוב ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלותם להפר בריתי אתם כי אני ה' אלקיהם, ונאמר על זמן הגלות (פ' ואתחנן) כי אל רחום ה' אלקיך לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישכח את ברית אבותיך אשר נשבע להם, אלא שזה בהסתר גדול כנאמר ואנכי הסתר אסתיר פני על כל הרעה אשר עשה כי פנה אל אלהים אחרים, ועל ידי צרות הגלות שוב יקרננו, והקב"ה מנהיג עולמו בדייקנות רב, הוא בעצמו מודד את הצרות שהוא בעצמו מביא, אין דבר יוצא מתחת ידו, העמים הם רק שבת אפן, ואי אפשר להם להרע לנו רק הכל גזירת ה', ואי אפשר לצאת מתחת ידו והנהגתו.

הקב"ה כתב בתורה והבטיח ע"י הנביאים לגאלינו ונשבע על זה, ושהוא לבדו יגאלנו בלא סיוע אחרים, והקב"ה קורא עצמו "מלך ישראל וגואלו", וגם בגלותינו הקב"ה שומר ישראל, אין אנו הפקר תחת רגלי הגויים, שבכל דור עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילינו מידם.

וחייבים אנו להאמין כל זאת באמת, אין אנו צריכים מושיעים ואפטרופסים, ולא יועיל לנו, כי הקב"ה מנהיג ומחזיק אותנו בגלות בגזירתו, אפילו נגד רצונינו.

ד

וצוה עלינו הקב"ה בתורתו שנהי' בהכנעה תחת העמים ולדרוש בשלומם, ובקום עלינו רשע לא לעמוד נגדו אלא לפייסו בכל אופני הכנעה כמו שעשה יעקב עם עשו, ובזה יהי' ההשתדלות להצלתנו, ואם זה לא יועיל, עלינו לקבל גזירת ה' ולא להתקומם נגד הרשע, ולידע ולהאמין שזה הרשע רק יד ה' ושליחו הוא, והצרה הוא החטא, שבשבילה שלח הקב"ה את הרשע הזה עלינו, ויש לפנות להקב"ה בתשובה ותפלה ותורה ומעשים טובים. ואם לא נעשה זאת יתוספו הצרות ח"ו כמאה"כ אם תלכו עמי קרי והלכתי עמכם בחמת קרי וגו'.

זהו דרך האמונה והתורה המקובל, שבו הלכו

עצת התורה - (ז)

לאחבניו וטובשי ארה"ק, הדרך אשר הורה לנו יעקב אע"ה, כמבואר מדברי רבותינו הראשונים ואחרונים ז"ל

ויזו את הראשון וגו' גם את כל ההולכים אחרי העדרים לאחר וגו'. ויש לדקדק אם צא הכחוש לפרש היה לו לפרש גם את יתר העדרים ואם צא לנשות כלל לא היה לו לחשוב רק אחר ויזו את הראשון היה לו לכתוב ויזו גם את כל ההולכים אחרי העדרים. ונראה לי דהנה יעקב אצינו הקדוש ראה צרות הקודש את הדי גלויות אשר יגלו בניו בין האומות וצכל דור ודור יעמדו עליהם האומות אשר יזלו להרע להם. והנה האצות הם סימן לנשים והשתדלותם היה עבור צניהם הכנסת ישראל כאשר היה על ידי שנכנע לפני עשו והשתחוו לפניו ונסתמו ענותיו ונכמרו רחמיו והפך לו לאובד לכל הרע לו עוד, כן צכל דור ודור וצכל הגלויות כאשר יגלו בניו בין האומות ויזלו להרע להם ח"ו חיוך כאשר יכנעו בני ישראל לפניכם ולא יעמדו כנגדם בתקיפות רק צדברי ריזוי ומקצלים עליהם עול גלויות ימתקו ולא יהיה ציכולתם להרע להם בשום אופן ויכמרו רחמי האומות עליהם. וזכו אשר מרמז הפסוק ויזו את הראשון גם את השני גם את השלישי, רצה לומר נגד השלשה גלויות הראשונים. גם את כל ההולכים, רצה לומר גלות הרביעי שנמכרו למלכים רצים ממלכות למלכות ומאומה לאומה כדבר הזה תדצרון וגו' צמוצאכס אותו. רצה לומר תכנעו לפניכם ותקראו אותם אדוני ואת עצמכם תחשבו לעצדים וצזכ יכמרו רחמיכם עליכם להיעיז עמכם אמן.

(מאור ושמש)

קחו מזמרת הארץ, לתפלה, ולדורון. אצל לא למלחמה, למד לנו צגלות, וכמצואר כתובות ד' [קיי"א] ע"ע.

(צפנת פענח, מקץ, מ"ג י"א)

כל הדורות בגלות.

עם ישראל נאמן הוא לאבינו שבשמים, האמינו באמת שיש לנו פטרון ושומר ומנהיג ומושיע, ולא ניסו להשתחרר מן הגלות, האמינו באמת בדרכי התורה הנזכרים, ואשר רק בדרך זה נוכל להתקיים ולא זולת.

עם ישראל במשך אלפי שנות גלותו, עשיר הוא עם גדולי ישראל, ענקים בתורה, וקדושה, יראה, וחכמה, בכל דור ודור, עשיר הוא בספרי קודש לאלפים או רבבות, לא חסרו גם עשירים אדירים בעלי חכמה ודעת, לא חסרו בגלות גם צרות, שמדיות, והריגות רח"ל, ולפעמים נשפך דם ישראל כמים.

ובכל זאת לא עלה על דעת שום אחד, ולא נכתב בשום ספר, להקים לעם ישראל כח וזרוע מושיע, להתגונן בפני האומות, כי ידעו שזה

אסור מחמת הג' שבועות, ושזה נגד האמונה ודרך התורה שצוה ה' להיות בהכנעה, וידעו שזה לא יהי' הצלה, אלא הוספת צרה, כדאחז"ל שהעונש על שעוברים על השבועות "אני מתיר את בשרכם", ויש בזה הסבר ארוך, וברור כשמש.

ידעו שבדרך ההכנעה אפשר להתקיים, ובדרך ההתקוממות לא יועילו כלום, כי שורש הצרות הם החטאים, והקב"ה מנהיג, ובדרך זה עברו ישראל קדושים את אורך שני אלפי גלות, את כל הזמנים הטובים והקשים, ונשארו קיימים כהיום, בשעה שהרבה ממלכות אדירות נעלמו והיו כלא היו.

ה

עוד ענין אחד יש בזה וגדול הוא מאד. ישראל קדושים, עם ה' חלקו ונחלתו, עצם מהותם קדושה, אלוקות, עליונות, אין מהותם ארצי טבעי עם חוקי תורה, וכל עניני עם ישראל שמימיים, אלוקיים, הצרה שלהם אינו ענין ארצי טבעי, חסרון ארץ וצבא מגונן, אלא הצרה "שכינתא בגלותא", "אוי לבנים שגלו מעל שלחן אביהם", "מחיצה של ברזל המפסקת בינינו לאבינו שבשמים" ולזה אין מועיל כח וזרוע בשר.

גם תקוותינו וצפייתנו לא רק להשתחרר מן הצרות, ולהשיג שלטון על כברת ארץ, וכח צבא מגונן, אלא "ועל כן נקוה לך ה' אלקינו לראות מהרה בתפארת עוזך" - ונגלה כבוד ה' - מלוך על כל העולם כולו בכבודך - ולזה אין מועיל "התקוממות", אלא "תשובה", "קומי רוני בלילה שפכי כמים לבך נוכח פני ה'".

ו

והנה עמד מחשבת ה"ציונות" (אין אנו מתכוונים להעבירות שלהם, שמד, חילול שבת, וכו') הוא רוח ומחשבת ההתקוממות מן הגלות, שלא להיות יותר תחת רגלי העמים, אפילו זאת בצורה של שמירת התורה, זהו "ציונות" (אנו מדברים מן המחשבה).

"מחשבה" זאת, כופרת ומלעגת בגזירת הגלות, ובג' השבועות, ובהעונש הנאמר עליהם

כופרת ומלעגת, מלהיות נאמן ומסור בתמימות להנהגת אבינו שבשמים בגלות.

כופרת ומלעגת מן האמונה שיש "שומר ישראל" "והקב"ה מצילנו מידם", לפי "מחשבת ההתקוממות", כלל ישראל הפקר, ונצרכים לאפטרופסים ומושיעים ומצילים.

כופרת ומלעגת, בהאמונה אשר מפני חטאינו גלינו מארצינו, אלא הגלות הי' כשולן צבאי טבעי, אין השגחת ה' ולא שכר ועונש, ואפשר להתקומם ולחזור לא"י בשעה שרוצים, ולא מפני חטאינו גלינו מארצינו, אלא הסיבה הי'

חוזק העמים ואפשר שוב להבנות ולהתחזק. כופרת ומלעגת, בשורש צרות הגלות, שהוא ידי ה' והנהגתו, אלא הצרות הם "בטלנות" שלא השכילו להתקומם. והם יעמדו נגד יד ה' וגזירתו בכח וזרוע אנוש וכלי זיין.

"מחשבת" ההתקוממות (הציונות) מלעגת מן האלפיים שנות ההכנעה.

כופרת ומלעגת בציווי התורה להיות בהכנעה, ובכל גדולי ישראל משך אלפיים שנה שהדריכו כך, לפי מחשבת ההתקוממות, התורה וגדוליה אומללו את ישראל, והדריכום לאסון ולרע להם, אבל מחשבת הכופרים הרצל ושותפיו והכופרים ההולכים במחשבתו, הוא שתביא את הטובה וישועה לישראל (והנה לא עברו עדיין אלא כמאה שנה ובמשך כל הזמן לא פסקו הצרות וההריגות רח"ל, גם צרות שנות ת"ש-תש"ה הציונים אשמים וגם שותפים בו, הציונים הדליקו ומדליקים עד היום שנאת ישראל בעולם, עד שההבערה ללהב יצאה, וכתוב הוא לפנייהם לעשות כך, כדי שיוכרחו עם ישראל לנוס לתוך מדינתם, ועושים כך בתמידות).

כופרת ומלעגת בהבטחת ה' ושבועתו לגאלינו.

כופרת ומלעגת בצפייתנו לגאולת ה' זה אלפיים שנה ואומרת אי' הבטחתו ושבועתו זה אלפיים שנה.

כופרת ומלעגת בתיקון חצות שישראל עורכים, ואומרת מה הועיל להם זאת.

מחשבת ההתקוממות, אומרת לעם ישראל, לקחת למען שחרורם, את אותן האופנים והדרכים הטבעיים שכל עמי העולם לוקחים, אין המדובר אצלם מענין אלוקיי עליון, אין המדובר מ"שכינתא בגלותא" ולא מ"גילוי כבוד ה'", אך המדובר הוא מטבעיות וארציות, וזה מודיע ומכריז שאין קדושה ועליונות לישראל רח"ל, ועניני ישראל והעמים שוים הם, ועתיד עם ישראל ג"כ שייך לטבעיות וארציות, ויש לקחתו בדרך טבעי, כי הכל אחד רח"ל, (ולדעתם גם מלכות בית דוד הי' ענין טבעי ארצי רח"ל, כשאר העמים, יהושע בן נון הי' מצביא, וכן עוד, כך מבואר השכם והערב בכתבי עת שומרי התורה, הנשמעים לגדולי תורה).

כל זה עקירת האמונה מרשה, גם אם שומרים התורה.

ז

החיוב לחזור בתשובה דייקא על "מחשבת ההתקוממות", - דייקא על מה שאין רוצים להיות "בהכנעה" תחת הגויים.

החיוב לבער מקרב לב פנימה "מחשבות

ורצונות" אלה וכאלה.

התשובה האמתית היא, לחזור להדרך שהלכו בה ישראל קדושים בכל שנות הגלות, לפני קום "מחשבת הציונות", לחזור לזה לגמרי, במחשבה, דיבור ומעשה, ולהאמין שכך ורק כך אפשר לנו להתקיים בגלות.

אנו צריכים לחשוב בנוגע להגויים, כמו שחשבו התנאים והאמוראים הגאונים והראשונים, הרי"ף והרמב"ם ור"ת, הבעשה"ק הגר"א והחת"ס.

צריך שיתברר לנו שהמחשבה "שלא להיות יותר תחת הגוי" זהו מלחמה נגד כביכול ח"ו, נגד גזירתו, גזירת הגלות, שצוה להיות נכנע דייקא תחת העמים, והסוף של מלחמה נגד ה' וגזירתו נורא ואיום, רח"ל, והכתוב מזהיר כמה פעמים, אם תלכו עמי בקרי והלכתי עמכם בחמת קרי וגו'.

וביחזקאל מבואר, ואשר אמרתם נהי' כגויים, חי ה' אם לא ביד חזקה ובזרוע נטוי' ובחימה שפוכה אמלוך עליכם, נבואה זו נאמרה על שורש הקשר בין ישראל להקב"ה, לא על מעשים רעים בלבד, וזה כדוגמת ההתקוממות הציוני הנ"ל המנתקת את שורש הקשר, כמבואר לעיל.

למה יתעקשו, ובוזה להגביר ח"ו הצרות ושפיכת דמים.

יש לנו ללמוד מן העבר, מה הי' סופם של חיל צדקי המלך בסוף בית ראשון, שלא רצו לשמוע לירמי הנביא מפי ה' להכנע לנבוכדנצר, מה הי' סופם של הבריונים בסוף בית שני, שלא רצו לשמוע לר' יוחנן בן זכאי וחכמי ישראל שבדורו, שאמרו להכנע להרומיים.

נעזוב את מחשבות המינות וכפירה של "ההתקוממות" שלא להיות תחת הגויים, שהמציאו הכופרים והנמשכים אחריהם, ונחזור ל"הכנעת הגלות" כמו בכל הדורות של שני אלפי גלות, כהדרת התורה וגדוליה הרבים, אשר זה שורש כל פרטי האמונה.

זהו התשובה הנכונה בענין הציונות.

ובזה נזכה בקרוב להישועה האמתית, ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דבר, אכ"ר.

נב. יש עוד הרבה ענינים חמורים ולאויין דאורייתא שנכשלים בהם במחשבה ודיבור, אם אין הבנה והתבוננות בענינים אלה, נתבאר בהכרוז ביודיש המופץ בזה עתה בס"ד, ולא רצינו להאריך כאן, הרוצה לדעת ידרשנו משם.

גם יש ענינים שלא נתבארו גם שם, ואי אפשר להאריך בכרוז, הרוצה ידרשנו בספרים המדברים מענינים אלה.

מחאה נמרצה נגד מחללי שם שמים

מתוך בושה צורבת כמכוות אש ובלב קרוע ומרתח הנו מודיעים צערינו ברבים, מי מילל ומי פילל כי הגיע לידי כך, או לנו שכך עלתה בימינו, אבוי לנו מר לנו מכל מיני מרירות שבעולם, עת אשר פוחזים ורקים מלעיבים במלאך ה' צבאות ה"ה רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א מחללים שם קדשו מסוף העולם ועד סופו.

העולם היהודי בכלל ואנו חסידי ברסלב הנאמנים בפרט החרדו ונזעזעו ת"ק פרסה על ת"ק פרסה מקול השמועה הרעה כי באה ונהיתה באור ליום ו' ערש"ק וישלח העבר, אשר קבוצת מנוערים מכל זיק של תורה וירא"ש המתעטרים באיצטלא גזולה תחת השם חסידי ברסלב העיזה לחדוד לתוך עיר שכם הנמצאת תחת שלטון הערביים ובמסווה של השתטחות על קברי צדיקים נתגרו באומות באופן חמור ביותר וסיכנו נפשם ונפש כל הישוב כולו בפחזותם. והפקרותם זו גרמו לשפוך כמה מחבריהם והציתו אש מלחמה בכל אתר ואתר, הרגו ארץ וממלכות, וליבו את שנאת ישראל בכל העולם כולו ותוצאותיהן מי ישרנה.

בשמים של אלפי חסידי ברסלב בארה"ק ובכל העולם הנאמנים להי ולתורתו הננו מוחים נמרצות על כך, ובכל תוקף ובכל לשון של מחאה וזעקה הננו מוקיעים את בני בריוני, ומודיעים בשער בת רבים: אין לנו חלק ונחלה עם בריונים אכזריים אלו!!

רשעים אלו שונאי עם ה' המה בכלל, ושונאינו בפרט, דבר אין להם עם חסידי ברסלב האמתיים ועם דרכו הקדושה של רבינו הק' מוהר"ן זיע"א, אשר הזהרנו בספריו הק' בתחילת האזהרה להכניע עצמינו תחת עול הגלות באמונה שלימה ולבלי להתחבר לרשעים בשום פנים ואופן, והוא אשר זעק ללא הרף לבלי להמשך אחת מבול האפיקורסות של כוחי ועוצם ידי שישטוף את העולם קודם ביאת המשיח.

מי יתן ראשינו מים ועינינו מקור דמעה ונבכה יומם ולילה על חילול ה' הנורא שנגרום בעטיים של אלו, כאשר בכל העולם כולו נתפרסם שכאילו חסידי ברסלב שותפים בפשעים חמורים כאלו שנוגדים את כל יסודי הדת.

אין זה סוד שקביצת פוחזים אלו הגם שליחיו של אותו ריש בריוני העמד בראשות "ישיבת שובו בניס", הוא הסית ומסית אותם בגלוי להתמרד ולהכנס לשטחי הערביים ולהתגרות בהם ומהלל ומשבח בפומבי את המתאבדים שהצליחו להכנס שם, הוא האיש אשר זה רבות בשנים מטיף בגלוי ללאומיות וציונות באופן הגס והבוטה ביותר, "מגהיג" זה מסית זה שנים רבות להתגרות באומות באופן מחפיר, הוא הקים את ישיבתו בתוך שכונת הערביים בעיר העתיקה שבירושלים, ושליחיו – תלמידיו מקיימים את שיטתו בנאמנות באשר הם מצדיקים ללא הרף ובאופן קבוע לשכיניהם הערביים ויעידו על כך כל בני הישוב הישן הדרים בסביבות שכונת מאה שערים בעיה"ק אשר שבעו מרורים מהפקרותם של פושעים אלו בהתגרותם באומות ומעשיהם כבר גרמו לאין ספור חרבות ורציחות ה' ירחם מעתה.

בשאת נפש ובגסות הרוח שאין דוגמתה מתעטרים הם בשם המקודש "חסידי ברסלב" וזאת בשעה שכל מהותם וענינם סותר לכל אשר שם זה מבטא, שיטת רביה"ק מברסלב זיע"א מושתתת על התנגדות מוחלטת לכל שותפות עם עושי רשעה ועל שנאת הרע בתכלית השנאה, שיטתו הק' מיוסדת על התנגדות מוחלטת לשום התערבות של כוחי ועוצם ידי ח"ו ובפרט בעניני גלות וגאולה, ומיסודי דעת קדשו הוא שאין שום קיום בארה"ק למפירי תורה ושכל יציאתינו מן הגלות תהא רק בדרך אמונה ותפלה בלא דחיקת הקץ, וכמו"כ שעיקר מעכב הגאולה הוא חוסר ההכנעה בגלות, (עי' ליקוטי מוהר"ן ח"א ס"ז, י"א, קכ"ט, ר"ג, ועוד הרבה), לעומת זאת, בני בליעל אלו הינם ראשי המהפכים תורת אלוקים חיים, בזוי דברו ומחללי שמו, בזזון ובריש גלי מתחברים הם לכל ראשי עוקרי הדת ואף עולים עליהם בהתגרות באומות ובלאומיות כפרנית.

בשנים האחרונות הפכה מלחמתם של בריוני אלו – תלמידי ישיבת "שובו בניס" – נגד חסידי ברסלב במלחמת חרמה, באכזריות נוראה מנסים הם להשליט את צחנת שיטתם הטמאה המיוסדת על יסודי הכפירה הציונית, לצורך כך משקיעים הם הון עתק ופועלים בכל מיני תכסיסים ומזימות לשבר ח"ו את זרועם של חסידי ברסלב היראים והנאמנים לדבר ה' שמתנגדים נחרצות לכל פעולותיהם הנפשעות.

הננו רואים בפעולת התאבדות זו – שארעה באור ליום ו' האחרון ע"י פושעים אלו – חול"י נוספת בשרשרת המעשים הנפשעים אשר קבוצה זו בראשות מנהיגם עושים על דעת עצמם בניגוד גמור ומזחלם לדעת כל גדולי ורבני ברסלב בעיה"ק ובעולם הנאמנים להי ולתורתו, והננו מכריזים זה קבל עם ועולם "ידינו לא שפכו את הדם הזה", אין אנו שותפים בשום צד בפעולות הרסניות אלו המבלות מנפש ועד בשר, ואין לנו יד ושם בכל אשר להם.

ובמר נפשינו הנו מחלים פני נורא עלילה שיאמר די לצרותינו ושיכמרו רחמיו להזריח עלינו אור משיחו, לבער קוצים מן הכרם וללמד תועים בינה ולא ישמע עוד שוד ושבר בגבולינו מעתה ועד עולם.

הכואבים והנאנקים

חסידי ברסלב בארץ ישראל ובארצה"ב

נספרם בחוצות

מאוד מאוד הקפיד אבי ז"ל בשם מוהרנ"ת (ר' נתן מברסלב) ז"ל על הפוגמים בדבריהם כנגד הממשלה, כי פלגי מים לב מלך ביד ה' וכו', וכל הגזירות המציקות לנפשות ישראל לא יצאו רק מלמעלה, כמאמה"כ אשור שבט אפי, ופי' הכ' ואהבת לרעך כי כמוך וכו' שמובא בליקוטי א' (קס"ה) סובב זה הפי' גם על הכלל. (כוכבי אור, שיחות, אות כ"ב)